

TẬP 24

HỒI 236

Nghi Hoặc

Màn đêm buông xuống Hà Dương thành, hàng vạn ánh đèn lấp lánh từ những ngôi nhà ấm áp dù không nói lên điều gì nhưng vẫn đem đến cảm giác thật ấm áp yên bình.

Đối với Quỷ Lệ mà nói, đây có lẽ là nơi lạ lẫm nhất với hắn.

Hắn lặng im ngắm ánh đèn, rồi chợt chuyển mình. Trên bức tường thành vốn không to lớn cũng chẳng kiên cố này, giờ đây không một bóng người. Những làn gió đêm từ khoảng không bao la bên ngoài thành Hà Dương nhẹ nhàng lướt qua bức tường thành nham nhở sau kiếp nạn thú yêu, thổi vào người hắn và Chu Nhất Tiên.

Không hiểu sao, lúc này Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân đều không có ở đây, chỉ có mình Chu Nhất Tiên và Quỷ Lệ đứng với nhau trên tường thành. Có điều Chu Nhất Tiên xem ra rất tự nhiên, một tay cầm lá phướn "Tiên Nhân Chỉ Lộ", một tay cầm bình rượu. Lúc này lão vừa ngửa cổ uống một ngụm lớn, phát ra một tiếng khà sảng khoái.

"Hảo tử, hảo tử..." Lão vừa cười vừa nói, rồi hướng về phía Quỷ Lệ, cất tiếng: "Rượu vẫn còn nóng, người muốn một chung chứ?"

Quỷ Lệ khẽ lắc đầu: "Tiền bối, người cứ uống đi."

Chu Nhất Tiên khẽ cười, lại ngửa miệng uống thêm một ngụm nữa. Chỉ là sau ngụm này, lão khẽ lắc lắc bầu rượu mấy cái rồi thuận tay ném luôn xuống dưới. Xem ra vừa rồi trong bầu chỉ còn lại một ngụm mỹ tửu cuối cùng, trong lòng lão cảm thấy hơi ngại nên mới hỏi Quỷ Lệ như thế.

Màn đêm bao trùm khắp nơi, đó đây vài ngôi sao tỏa ánh sáng lập lờ cùng với ánh trăng như một dòng nước bạc, chiếu xuống tường thành. Chu Nhất Tiên uống hết rượu, bèn ngửa mắt đăm đăm nhìn lên cao, ngẩn ra hồi lâu không nói gì. Quỷ Lệ chậm rãi bước về sát bờ tường, đập vào mắt hắn là một dấu trảo to lớn khắc sâu trên thành, bên cạnh đó là vô số những dấu trảo khác.

Thật kinh hoàng!

"Đây là dấu vết còn sót lại của bọn quái thú sau cơn hạo kiếp. "Chu Nhất Tiên không biết từ lúc nào đã bước tới bước tới, cất giọng đều đều nói.

Trong cuộc nói chuyện trên tường thành của hai người đêm nay, lão giả du hí nhân gian này cơ hồ như thiếu đi mấy phần dí dỏm hoạt náo của ngày thường, ngược lại trong ánh mắt nhìn Quỷ Lệ, không hiểu sao lại có thêm mấy phần bi thương.

Quỷ Lệ khẽ giơ tay, đặt vào dấu trảo sâu hoắm, từ đầu ngón tay như cảm nhận được không biết bao nhiêu oan hồn đã chết dưới bàn tay này.

Lặng im một hồi, hắc bỗng cất tiếng hỏi: "Khi ấy bá tánh vô tội trong thành chết nhiều lắm phải không?"

Chu Nhất Tiên thở dài, bước tới gần hắc, nhìn xuống dưới tường thành, mắt lão phản chiếu ánh đèn yên bình trên phố "Rất nhiều..., mặc dù nhiều người đã tản cư lên hướng Bắc trước cuộc chiến, hơn nửa số dân thành Hà Dương đã chết trong tay bọn thú yêu."

Quỷ Lệ hướng về phía Chu Nhất Tiên, đột nhiên nói: : "Tiền bối, người nói những người bị giết đó, có ai không phải là người như chúng ta, có ai không đang sống rất tốt trên thế gian này. Không phải là toàn bộ, nhưng chắc cũng có đến chín phần mười những người đó đều không hề gây hại cho ai, họ đều là những người vô tội, vậy tại sao họ phải nhận thảm họa từ trên trời rơi xuống này?"

Lão nhìn hắc, chống tay vào tường thành, chậm rãi cất tiếng: "Người ngày hôm nay có thể đứng ở đây, nhưng những con người vô tội kia lại chết oan, ta hỏi người, rốt cuộc là lý do gì?"

Quỷ Lệ lặng im hồi lâu, rồi trả lời: "Ta và họ hoàn toàn khác biệt, ta biết pháp thuật, khi yêu thú tới, muốn trốn muốn chạy cũng dễ hơn."

"Thì đó chính là lý do tại sao, người nhìn nhận và đánh giá sự vật, con người một cách chủ quan, chung chung, cũng giống như các nhà sư Thiên Âm Tự thường nói: Chúng sanh bình đẳng là nghĩa này. Kỳ thật, ý của họ là, con người, cũng như côn trùng, mãnh thú, cùng chia sẻ một mục đích." Lão khẽ cười, rồi nói tiếp: "Chỉ là, trong cuộc đời này, được mất là cuộc khảo sát của trời đất mà không phải loài nào cũng chiến thắng. Người có thần thông hộ thể, pháp lực cao cường, có thể làm nên những chuyện kinh thiên động địa, cứu vãn chúng sinh. Cho nên nói chúng sinh sinh ra bình đẳng, thật ra, điều này không hề tồn tại."

Mặt Quỷ Lệ lộ nét hoang mang, khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: "Ta không muốn siêu thoát chúng sinh, càng không có đủ dạ từ bi quan tâm đến chúng sinh, cũng như trong việc tu đạo, ta không có chút hứng thú nào đối với thuật trường sinh."

Chu Nhất Tiên chậm rãi nói: "Vậy người muốn gì."

Quỷ Lệ cười khở, hạ thấp giọng: "Sự thật là ta cũng không biết đích xác cái ta muốn là gì."

Thần tình trên gương mặt hắn chợt biến đổi, ánh trắng vằng vặc tỏ chiếu khắp nơi, hoa trắng như nở rộ, lấp lánh từ trên trời xuống, bóng hắn trải dài trên đất.

Chu Nhất Tiên im lặng không nói gì, ngắm nhìn Quỷ Lệ, chỉ là ánh mắt lão đã hoàn toàn khác trước, cho dù trước mắt lão là kẻ duy nhất trên thế gian này tu tập qua bốn quyển Thiên Thư, đạo hạnh cao thâm mật trắc, nhưng lúc này nhìn Chu Nhất Tiên, phảng phất như còn cao siêu hơn cả Quỷ Lệ.

Với vẻ ngoài nho nhã, bình tĩnh, cơn gió đêm thổi xuyên qua mái tóc bạc trắng, thậm chí cả ánh trắng cũng như tụ cả vào lão.

Quỷ Lệ không phát hiện được sự thay đổi ấy, sự thật là, Chu Nhất Tiên chỉ đứng trước mặt hắn, còn bản thân hắn, cơ hồ như đang chìm đắm trong tâm sự ở tận đáy lòng.

Hồi lâu sau, Quỷ Lệ chợt cười khở: "Xem ra ta đúng là một kẻ bất thành khí, đến cả bản thân mình sống vì cái gì cũng không rõ nữa."

Chu Nhất Tiên thần sắc tĩnh lặng nhìn Quỷ Lệ, khóe môi khẽ nhếch lên như cười nụ, cất tiếng: "Người sai rồi, chàng trai trẻ à."

Đây là lần đầu tiên hắn nghe lão gọi hắn là chàng trai trẻ, nhưng đây chưa phải là điều chính yếu, sau một thoáng ngạc nhiên, hắn liền cất tiếng hỏi: "Tiền bối, người nói ta sai, nhưng sai ở đâu?"

Chu Nhất Tiên trả lời: "Người tưởng rằng mình nghĩ không thông vấn đề đó thì là bất thành khí hay sao? Theo ta thấy, sự thực hoàn toàn ngược lại, người có thể nghĩ đến vấn đề đó, đã là hơn rất nhiều kẻ khác trên thế gian này rồi."

Quỷ Lệ ngạc nhiên hỏi: "Ông nói gì?"

Lão cười cười, chỉ tay nói: "Hãy nhìn kia."

Hắn nhìn về hướng Chu Nhất Tiên chỉ, bên trong Hà Dương thành, dưới ánh trăng, những ánh đèn leo lét tĩnh lặng chập chờn nhưng không tắt.

Chu Nhất Tiên nhìn về phía ánh đèn, thần sắc lộ vẻ phức tạp, im lặng trong giây lát rồi cất tiếng: "Người thấy gì?"

Quỷ Lệ trả lời: "Vô số ánh đèn trong những ngôi nhà."

Lão gật đầu nói: "Đúng rồi, đó là những ánh đèn, những ánh đèn nhỏ bé đó, cũng như những con người sống trên thế gian này, hoặc là thỏa mãn, hoặc là không hài lòng, nhưng cuối cùng họ vẫn phải tiếp tục sống. Ta nói cho người biết, trong muôn vạn chúng sinh, không biết có bao nhiêu kẻ sống chỉ để sống, những kẻ khổ não nghĩ ngợi mình sống vì cái gì như người, thật vạn người mới có một mà thôi."

Quỷ Lệ ngạc nhiên, hắn chưa bao giờ nghĩ theo cách này, tựa hồ như rất có lý, không thể phản bác.

Chu Nhất Tiên nhìn hắn, chợt lộ vẻ buồn rầu, chỉ là thần tình ấy chỉ thoáng qua một chốc rồi biến mất, khẽ thở dài, đặt một tay lên vai Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ lúc này tuy không phải là tâm trí rối bời, nhưng tâm thần xao động thì cũng có, có điều với phản ứng của hắn, cơ hồ như hạ ý thức lách người tránh khỏi bàn tay của Chu Nhất Tiên. Nhưng chuyện bất ngờ đã đột nhiên xảy ra, Chu Nhất Tiên tâm thường xưa nay vẫn giả thần giả quỷ, bàn tay xem ra có vẻ hời hợt ấy, không ngờ vẫn vỗ trúng vai Quỷ Lệ mà hắn không thể tránh nổi.

Quỷ Lệ thâm kinh hãi, còn chưa kịp phản ứng thì một câu nói làm tinh thần hắn càng thêm dao động đã thốt lên từ miệng Chu Nhất Tiên: "Huống hồ, người là người duy nhất trên thế gian này tu tập bốn quyển Thiên Thư, làm sao mà giống những người khác được."

Nghe hết lời, toàn thân Quỷ Lệ chấn động, chuyện hắn lấy được quyển Thiên Thư thứ tư là điều bí mật không ai có thể biết được. Thật ra chuyện hắn trên Thiên Đế Bảo Khố đắc hành đệ tam Thiên Thư và nơi Thiên Âm Tự trên Vô Tự Ngọc Bích đắc thủ Thiên Thư đệ tứ quyển ngay cả Lục Tuyết Kỳ và các hòa thượng Thiên Âm Tự cũng không hiểu được biết được. Chỉ có hắn tu tập từ đầu tới cuối, mới hiểu được đó là Thiên Thư tứ quyển mà thôi.

Vậy mà lúc này, Chu Nhất Tiên chỉ ra tất cả những bí mật của hắn, làm sao hắn không bị chấn động, nhất thời gương mặt hắn đầy vẻ hoang mang, chăm chăm nhìn lão.

Chu Nhất Tiên mỉm cười nói tiếp: "Người không phải kinh sợ, không cần phải vậy."

Quỷ Lệ như chôn chân trước mặt lão, một lúc sau, chợt cười, bước về sau một bước, mặt lộ nét nghiêm trang, cung kính hành lễ: "Tiểu tử vô lễ, đã khinh mạn tiền bối, chỉ là trong lòng còn nhiều uẩn khuất, mong tiền bối chỉ giáo."

Chu Nhất Tiên thần sắc ung dung, được một người danh chấn thiên hạ như hần cung kính hành lễ, nhưng lão không hề có cảm giác ngại ngùng, chỉ nói: "Những nghi hoặc trong lòng người, nếu người khác có thể giải đáp được, với khả năng và đạo hạnh tu luyện từ Thiên Thư, chẳng lẽ người không tự giải đáp được?"

Quỷ Lệ lặng im trong chốc lát, từ từ trả lời: "Có phải tiên bối muốn nói là tình trạng của tại hạ, thật sự không có giải đáp?"

Chu Nhất Tiên nghiêng đầu cười nói: "Điều này chỉ có thể ngộ được từ những kinh nghiệm của bản thân người, cũng như Phật tu tại tâm, Thiên Thư và Phật môn lại có nhiều điểm tương đồng." Lão nói tiếp: "Do đó, con người sống vì cái gì, chỉ có bản thân người ấy mới tự ngộ ra được. Lão phu may ra chỉ có thể chỉ cho người, chứ không thể nói cho người nghe được." Dứt lời, lão lại cười, hai tay chấp sau lưng, bước sang một bên.

Quỷ Lệ lại chìm trong trầm mặc, thời gian trôi qua, vẻ hoang mang trên mặt hần dần dần biến mất, hần cất tiếng: "Sanh, tử, biệt, ly, ta chỉ thấy bốn chữ này đeo bám con người suốt cả cuộc đời, thỉnh giáo tiên bối, có phải con người sinh ra là đã khổ rồi không?"

Chu Nhất Tiên trả lời với nụ cười trên môi: "Wai rồi, sai rồi, cuộc đời người gặp nhiều bất trắc, nên nghĩ rằng người người đều khổ sở, kỳ thực hoàn toàn không phải vậy. Ta hỏi người, tại sao người nghĩ rằng mình mệnh khổ?"

Quỷ Lệ ngập ngừng như muốn nói, nhưng Chu Nhất tiên đã tiếp: "Sao rồi, không trả lời được sao? Hãy lấy cái chết gần đây của sư phó, sư nương người, người nghĩ họ có đau khổ không?"

Hần trầm giọng trả lời: "Sư phụ và sư nương họ..."

Chu Nhất Tiên ngắt lời: "Điền Bất Dịch chết rất anh hùng, không chút hối tiếc, ra đi với nụ cười trên môi, sư nương Tô Như của người, thâm tình sâu đậm với ân sư người, người nghĩ vì thương tâm mà tự tận, thật ra linh hồn bà ấy được tề tụ cùng chồng, đó phải chăng là điều mà bà muốn nhất?"

Quỷ Lệ ngạc nhiên, nhất thời không nói được gì.

Chu Nhất Tiên lại nói tiếp: "Người quá đổi bi thương vì cái chết của phu phụ Điền Bất Dịch mà không hiểu phu phụ hai người bọn họ hoàn toàn không hề tiếc nuối cuộc đời mình, lấy mình ra để so người, không phải đáng cười lắm sao?" Nói đến đây, lão nhìn Quỷ Lệ hỏi: "Người có sợ chết không?"

Quỷ Lệ thoáng do dự rồi trả lời: "Sợ."

Chu Nhất Tiên tiếp: "Ồ, ta phải hỏi ngươi là cái mà ngươi sợ là gì, có phải là bản thân chữ 'Chết' không?"

Hắn lắc đầu trả lời: "Ta không hề nghĩ đến việc trường sinh, càng không quan tâm đến cái chết, ta chỉ sợ là sau khi ta chết, tâm nguyện vẫn chưa hoàn thành."

Chu Nhất Tiên cười nói: "Vậy thì đúng rồi. Ngươi có thể nhìn thấu sinh tử, trong lòng lại có chuyện quan trọng hơn cả chuyện sinh tử, cứ hỏi ta thế, nay chi bằng hãy nghĩ những chuyện quan trọng ấy có phải hơn không?"

Đầu mi Quỷ Lệ nhăn tít lại, hai mắt nhìn vào một điểm, dường như ngộ ra điều gì, nhưng không lộ ra ngoài mặt, mà lại như chìm sâu thêm vào trong suy nghĩ. Chu Nhất Tiên cũng không làm phiền đến hắn, lặng lẽ đứng sang một bên, ngược nhìn xung quanh, chỉ thấy ánh trăng khắp nơi, ánh trăng cũng như nước rải xuống khắp nhân gian...

Nhìn lên trời, gió thổi lồng lộng, tinh di đầu chuyển, không gian bao la vô hạn.

Đứng lặng im một hồi, lão chợt khẽ thở dài.

Bên cạnh chợt vang lên tiếng hỏi của Quỷ Lệ: "Tiên bối trong lòng người lẽ nào cũng có chuyện nhìn chưa thấu?"

"Ta?"

Lão không quay đầu lại, mắt vẫn dõi theo hướng xa xăm nơi chân trời nơi ánh nguyệt quang, hồi lâu, thoáng tiếng lão trả lời: "Ta vẫn còn sống trên cõi đời này, tự nhiên trong lòng cũng có những chuyện nghĩ không thông thôi."

"Là chuyện gì vậy?"

Chu Nhất Tiên cười tiếp: "Chuyện ta nhìn không thấu, chính là luân hồi!"

oOo

Thanh Vân Sơn, Tiểu Trúc Phong.

Trên Tiểu Trúc Phong này, đời đời chỉ thu nhận nữ tử, cho nên nơi này so với những chỗ khác trên Thanh Vân Sơn luôn luôn an tĩnh bình hòa. Dù là giữa ban ngày, mọi thứ vẫn rất tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng chim hót lẫn với hương hoa dịu nhẹ tỏa khắp nơi.

Bất quá từ sau khi Thủy Nguyệt đại sư trở về từ đám tang trên Đại Trúc Phong, khắp Tiểu Trúc Phong đã nhuộm thêm mấy nét bi thương. Rất nhiều môn đồ trẻ tuổi lần đầu tiên thấy Thủy Nguyệt không kềm nén được đau khổ và thương tâm.

Văn Mẫn là người hiểu Thủy Nguyệt đại sư nhất, nên đã sớm dặn dò các sư tử muội, để bọn họ chú ý chừng mực, đặc biệt không được cao giọng nói cười làm sư phụ tức giận, thế nên Tiểu Trúc Phong lại càng thêm yên tĩnh mà nghiêm trang.

Kể từ khi trở về từ Đại Trúc Phong, Thủy Nguyệt đại sư suốt ngày nhốt mình bên trong tịnh xá, không lộ diện ra ngoài. Ngay cả Văn Mẫn đại đệ tử đến vấn an, bà cũng khước từ không cho vào làm cho mọi người hết sức lo lắng.

Đến hôm nay Văn Mẫn đã một ngày một đêm không thấy sư phụ ra ngoài, trong lòng bối rối khôn tả, liền rủ Lục Tuyết Kỳ cùng đến thăm. Mặc dù Lục Tuyết Kỳ tâm tình bất ổn, không vui, nhưng không thể từ chối sư tử, ngoài ra nàng cũng có mấy phần lo lắng, nên đã nhận lời đi cùng Văn Mẫn...

Khi cả hai đến trước cửa phòng sư phụ, Văn Mẫn liếc mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, nàng chân chừ giây lát rồi bước lên, gõ nhẹ lên cửa: "Thưa sư phụ, đệ tử Lục Tuyết Kỳ cùng Văn Mẫn sư tử xin đến vấn an người."

Tịnh xá vẫn hoàn toàn tĩnh lặng, không người hồi đáp.

Hai người nhìn nhau, Văn Mẫn nhượng mày, khuôn mặt đầy nét lo âu. Kỳ thật với tính cách con người Thủy Nguyệt đại sư, vốn đã khác người thường, ngày trước đệ tử đến vấn an hỏi thăm cũng thường không dám lời thế này, có khi còn đột nhiên không thấy đâu mấy ngày liền nữa. Nhưng lần này, sau khi bọn Văn Mẫn tham gia tang lễ trở về, có lẽ đã ít nhiều hiểu được vài phần câu chuyện bên trong, nên đối với những hành động này của bà cơ hồ như mẫn cảm hơn rất nhiều.

Văn Mẫn khẽ hấn giọng: "Thưa sư phụ, sáng hôm nay, chuông môn Tiêu Dật Tài Tiêu sư huynh phái người đưa thư đến đây, đệ tử đem đến cho người."

Tịnh xá vẫn hoàn toàn yên lặng. Văn Mẫn hít sâu một hơi, bước tới phía trước, mở cửa ra. Lục Tuyết Kỳ theo sát phía sau nàng.

Tiến vào bên trong, đảo mắt một vòng, bốn hàng lông mày thanh tú đều không khỏi nhíu lại, tịnh xá vốn không lớn, đồ vật bài trí lại đơn giản, thoáng nhìn đã thấy hết, nhưng không thấy bóng Thủy Nguyệt đại sư đâu. Văn Mẫn thở dài: "Sư phụ không ở đây, không biết lão nhân gia đã đi đâu rồi."

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc giây lát rồi lắc lắc đầu: "Sư tử, chúng ta hãy trở về trước đã. Có lẽ là chúng ta thực sự đã quá lo nghĩ, sư phụ và Tô Như sư thúc tình cảm sâu đậm,

nhưng nhiều lắm cũng chỉ là quá đỗi thương tâm thôi, muội nghĩ chắc không có chuyện gì đâu."

Văn Mẫn gật đầu trả lời: "Cũng chỉ có thể nghĩ vậy mà thôi, có điều trong lòng ta cứ cảm thấy không yên."

Tuyết Kỳ cũng thở dài, khẽ lắc đầu, quay người bước ra. Văn Mẫn nhìn khắp phòng một lần nữa, rồi móc trong mình ra bức thư, đặt nhẹ nhàng lên bàn, bước theo sư muội. Cánh cửa phòng được nàng khép lại, vang lên một tiếng "kịch."

Cả căn phòng lại chìm trong sự tịch mịch.

- o O o -